

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/854/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209667
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814209667.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa O. Z. V. s.r.o., so sídlom M., Q. 5, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou N. Z., s.r.o., so sídlom M., Q. 5, proti odporcom: 1/ F. C., bytom A., H. č. X/X, 2/ N. C., bytom A., S.. M. č. X/XX, 3/ Q. U., bytom A. W. č. XX, zastúpení JUDr. M. F., advokátom, so sídlom M., ul. U. č. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov 1/, 2/ a 3/ W., IČO: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. M. F., advokát, so sídlom M., U. č. XX, o zaplatenie 7.874,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. augusta 2015, č. k. 7C/102/2014-242 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh vo veci samej. Na rozhodnutie o trovách konania si ponechal lehotu 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal proti odporcom 1/, 2/, 3/ zaplatenia 7.874,08 eur s príslušenstvom z dôvodu, že právny predchodca navrhovateľa V., IČO: XX XXX XXX s odporcami 1/ a 2/ uzavrela Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, obsahom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť im úver vo výške 300.000,- Sk a ich záväzok, ako dlžníkov splatiť poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach po 4.090,- Sk, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.05.2005 a konečná splatnosť úveru na 20.03.2015. Ručiteľský záväzok prevzal odporca 3/. Navrhovateľ ako postupník uzavrel dňa 04.11.2009 so V. Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky proti odporcom 1/, 2/ a 3/. Podaným návrhom si uplatňuje nárok o zaplatenie splátok úveru splatných za obdobie od 20.06.2010 do 20.03.2015, v počte 58 a v celkovej výške 7.874,08 eur, pričom splátky pôvodne splatné od 20.12.2013 do 20.3.2015 sa stali splatnými dňa 18.12.2013, kedy vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, a preto sa bez ohľadu na povahu jej účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Navyše, do 31.12.2007 sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných podmienkach upravených v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v jeho 8. časti, ako aj na zmluvu podľa § 55. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v zák. č. 258/2001 Z. z.. V dôsledku toho, sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008. Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že dňa 26.9.2014 do konania ako vedľajší účastník na stranu odporcov 1/, 2/ a 3/ vstúpilo občianske združenie W., IČO: XXXXXXXXXXX, čím odporcovia súhlasili. Z odôvodnenia vyplýva, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol. Uviedol, že dňa 08.04.2005 medzi právnym predchodcom navrhovateľa, ako veriteľom a odporcami 1/ a 2/, ako dlžníkmi bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť odporcom 1/ a 2/ úver vo

výške 300.000,- Sk a záväzok dlžníkov úver splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 4.090,- Sk, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.05.2005 a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.03.2015. Ručiteľský záväzok, na základe Dohody o ručení zo dňa 08.04.2005, prevzal odporca 3/. Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že predmetná zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá dňa 08.04.2005, teda za účinnosti novely Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z., ktorým zákonom bola do nášho právneho poriadku prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Právny predchodca navrhovateľa bol osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase jej uzavretia a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 08.04.2005. Vzhľadom na to, že odporcovia 1/ a 2/ pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, úver im pritom bol poskytnutý na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (z výpovede odporcu 1/ vyplýva, že s odporkyňou 2/ ho v skutočnosti použili na splatenie iného úveru, resp. pôžičky) a nemohli ani individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, potom je potrebné ich považovať za spotrebiteľov v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň sú spotrebiteľmi aj podľa § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 08.04.2005. Predmetný úver je potom spotrebiteľský, čo určuje aj spotrebiteľský charakter jeho zabezpečenia vo forme ručenia. Pokiaľ navrhovateľ v žalobnom návrhu uviedol, že na predmetnú zmluvu sa nevzťahuje ustanovenie § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu jej uzavretia, ide o nesprávny názor. Podľa gramatického výkladu § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 31.12.2007 síce možno dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv, a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, takýto výklad je však zjednodušený. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je, ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, implementáciou smernice Rady č. 93/13/EHS. Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa nepoprel, že Zmluva o splátkovom úvere je absolútnym obchodom (tretia časť Obchodného zákonníka), je však v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5MCdo 20/2009). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že dňa 04.11.2009 bola medzi V., IČO: XX XXX XXX, ako postupcom a navrhovateľom, ako postupníkom bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE. V. má pritom štatút banky, a pri uzavretí uvedenej zmluvy bola povinná dodržiavať zákon o bankách. Z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE vyplýva, že zostatok pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa ku dňu postúpenia je 9.958,17 eur s tým, že výška omeškanej splátky je 6.371,24 eur. Postupca navrhovateľovi ako postupníkovi oznámil, že odporcovia 1/, 2/ a 3/ sú v omeškaní po dobu 1415 dní. Ako istina - celkom je uvedená suma 17.696,28 eur. Dňa 20.11.2009 pôvodný veriteľ odporcom 1/, 2/ a 3/ písomne oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE, pohľadávku vo výške 17.696,28 eur postúpil navrhovateľovi. Z písomného vyjadrenia V. vyplýva, že pred uzavretím uvedenej zmluvy nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru vzniknutého zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.4.2005. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu (porovnaj aj dôvodovú správu). Pokiaľ teda V. postúpila zmluvou dňa 4.11.2009 navrhovateľovi pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s uvedeným ustanovením. Totiž, ak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, neuplynula doba konečnej splatnosti úveru), nebola oprávnená, ako postupca postúpiť v celosti svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho inému subjektu (navrhovateľovi). V., ako banka mohla postúpiť iba svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) a za súčasného splnenia písomnej výzvy, a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už: 1/ splatnými („dospelé“ splátky), 2/ a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia však byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Z prvej vety § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (treba rozumieť záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Navrhovateľ žalobným návrhom predmetom konania urobil nárok o zaplatenie sumy 7.874,08 eur s tým, že ide o splátky splatné od

20.06.2010 do 20.03.2015, v počte 58, pričom splátky pôvodne splatné od 20.12.2013 do 20.03.2015 sa stali splatnými dňa 18.12.2013, kedy vyhlásil (navrhovateľ) mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE bola splatnou časť pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa, a to „dospelé“ splátky vo výške 6.371,24 eur. Z platobnej histórie vyplýva, že odporcovia 1/ a 2/, ako dlžníci poslednú splátku zaplatili dňa 20.12.2005 (vo výške 5.156,70,- Sk). So zaplatením sumy 6.371,24 eur pred postúpením pohľadávky, boli preto v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na výzvu súdu, aby sa banka vyjadrila, či pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE vyzvala písomnou formou odporcov 1/, 2/ a 3/ k úhrade časti svojho peňažného záväzku, a ak áno, aby predložila o tom listinný dôkaz, V. reagovala vyjadrením, že vzhľadom na to, že uplynula lehota požadovaná zákonom pre uchovávanie dokladov a príslušnej dokumentácie, listinný dôkaz nemôže predložiť. Súčasne uviedla, že podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. súvisiacu dokumentáciu o záväzkovom právnom vzťahu odovzdala postupníkovi. Navrhovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 28.07.2015 uviedol, že okrem tých listinných dôkazov, ktoré súdu predložil, iné už súčasťou jeho interného spisu nie sú. Medzi navrhovateľom predloženými dokladmi sa však nenachádza výzva banky (o zaplatenie 6.371,24 eur), ktorá by bola adresovaná odporcom 1/, 2/ a 3/ a zodpovedala by výzve, akú vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. V. v prípade sumy 6.371,24 eur postúpila navrhovateľovi síce splatnú pohľadávku, u ktorej však nebola dodržaná písomná forma výzvy klientom (odporcom 1/, 2/ a 3/), resp. ju navrhovateľ nepreukázal. Preto, pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky vo výške 6.371,24 eur, Zmluva o postúpení pohľadávky v tejto časti je pre rozpor so zákonom o bankách (§ 92 ods. 8), podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatná. Zaplatenia uvedenej sumy sa však navrhovateľ ani nedomáhal, a ako to už bolo uvedené, predmetom konania urobil nárok o zaplatenie 7.874,08 eur (s tým, že ide o splátky splatné od 20.12.2013 do 20.03.2015), ktorá suma ku dňu 04.11.2009 bola ale bankou nezosplatenou časťou úveru, so zaplatením ktorej odporcovia 1/, 2/ a 3/ preto ani neboli v omeškaní. Banka v tejto časti (u sumy 7.874,08 eur, ale aj u sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 17.696,28 eur a súčtom súm 6.371,24 eur plus 7,874,08 eur) previedla na navrhovateľa viac práv, než mala (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu M. č. k. 6Co 203/2015). Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE je preto aj v druhej časti, a teda v celosti neplatným právnym úkonom. Súd prvého stupňa ďalej poukázal, že citované ustanovenie zákona, okrem iného, zakazuje postúpiť také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu, pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky uložené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zák. č. 483/2001 Z. z., ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom (postupníkom) a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom (postupcom - bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka (porovnaj rozhodnutie Okresného súdu P. č. k. 15C 33/2014). Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých - už uvedených podmienok, splnenie ktorých však v konaní nebolo preukázané. Postúpenie pohľadávky tak bolo v rozpore aj s ustanovením § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného ustanovenia totiž, okrem iného, je aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v citovanom ustanovení prešiel na inú osobu než toho veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch podľa § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania platnosti zmluvy o postúpení. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vo veci zohľadnil ustanovenie špeciálnej právnej úpravy a dospel k záveru, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom v konaní. Súd prvého stupňa poukázal na to, že navrhovateľ nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý nemožno podriaďiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to, navrhovateľ nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Navyše, súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré modifikuje ustanovenie § 565 vo vzťahu ku spotrebiteľským zmluvám. Ak sa v spotrebiteľskej zmluve dohodla strata výhody splátok (čl. 7 bod 7.6.1. Všeobecných

obchodných podmienok), má veriteľ právo od dlžníka žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Ak chce toto právo uplatniť, môže tak urobiť, len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3 mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v § 565 (ak je súčasne splnená podmienka o upozornení dlžníka, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky). Uplynutie 3 mesačnej lehoty od splatnosti nezaplatenej splátky, nepostačuje na splatnosť celého peňažného dlhu. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí teda vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15 dňovej lehote, nemožno jediným oznámením upozorniť dlžníka, že je v omeškaní, a zároveň tým istým oznámením vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšnej pohľadávky stáva účinným. Obsahom upozornenia je, že veriteľ si uplatní právo na zaplatenie celej pohľadávky. V pokuse o zmier zo dňa 29.11.2013 navrhovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu odporcom 1/, 2/ a 3/ oznámil, že uvedeným dňom vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, že dlžná suma predstavuje 17.216,28 eur a vyzval ich, aby ju zaplatili najneskôr do 15 dní od doručenia oznámenia (oznámenie na pošte bolo podané dňa 29.11.2013), a ak ju neuhradia, uplatní si svoj nárok na súde. Navrhovateľ nebol, ako to už bolo uvedené, oprávnený úver zosplatiť a navyše ho zosplatnil v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď vopred nenotifikoval uplatnenie svojho práva. Súd prvého stupňa preto návrh zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane navrhovateľa, a dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania neposudzoval. O trovách konania rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. V súvislosti so záverom súdu prvého stupňa o nedostatku aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenia postupcu odporcom o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami, ktoré bez ďalšieho zakladajú jeho aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003 sp. zn. 4Obo 210/01. Ďalej namietal, že nie je možné spájať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Mal za to, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona totiž nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Zároveň mal za to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením výzvy, podľa názoru navrhovateľa, môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Vo vzťahu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru navrhovateľom uviedol, že sa nestotožňuje s týmto záverom súdu prvého stupňa z toho dôvodu, že podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Postúpením pohľadávky sa stal veriteľom pohľadávky navrhovateľ, pričom jeho základným právom je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje právo veriteľa požadovať splatenie svojej pohľadávky. Mal za to, že s postúpením pohľadávky prešlo na neho aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa uviedol, že zmena v osobe veriteľa nemá za následok zmenu obsahu záväzku a ani zhoršenie postavenia dlžníka. Navrhovateľ sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, na splatnosť celého peňažného dlhu nepostačuje uplynutie 3-mesačnej lehoty splatnosti nezaplatenej splátky, ale zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (straty výhody splátok), pričom veriteľ musí na využitie tohto práva dlžníka upozorniť vopred, aspoň v 15 dňovej lehote. Mal za to, že z kontextu daného ustanovenia vyplýva, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Z uvedených dôvodov mal za to, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa a platné postúpenie pohľadávky, predmetnú skutočnosť navrhovateľ preukázal oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávky. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil tak, že návrhu navrhovateľa vyhovie, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

Odporcovia 1/, 2/, 3/, v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedli, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považujú za vecne správne. Mali za to, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienok postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Ďalej uviedli, že nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Stotožnili sa so závermi súdu prvého stupňa, že žalobca nie je vo veci aktívne legitimovaný, pričom považovali závery súdu prvého stupňa za správne, keď vyhodnotil postúpenie pohľadávky za neplatné z dôvodu nedodržania podmienok postúpenia pohľadávky. V odvolacom konaní si uplatnili trovy konania.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane navrhovateľa, pretože nebolo v konaní preukázané, že pohľadávka (pôvodného) veriteľa V. voči odporcom 1/, 2/, 3/ uplatňovaná v tomto konaní, bola navrhovateľovi postúpená platne.

Navrhovateľ takýto záver vo svojom odvolaní namieta najmä s tým, že predložil oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky ako aj podací hárok, podľa ktorého toto oznámenie bolo odporkyni cestou pošty odoslané. Podľa neho v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať od neho preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky, a preto sa nemôže ani účinne dovolávať neplatnosti či neexistencie takejto zmluvy v súdnom konaní. Rovnako nesúhlasil ani s výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách súdom prvého stupňa, pričom bol toho názoru, že uvedené ustanovenie nemôže byť spájané s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky.

Odvolací súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu navrhovateľovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane navrhovateľa alebo pasívnej existenciou tvrdenej povinnosti na strane odporcu, je imanentnou súčasťou súdneho konania /viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky nedožadoval dlžník - odporca, ale konajúci súd za účelom overenia navrhovateľom tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že boli zistené skutočnosti, ktoré dôvodne vyvolávali vážne pochybnosti o platnosti postúpenia pohľadávky.

V danom prípade bolo v konaní preukázané a v odôvodnení vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlené, že predmetná zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená v rozpore s viacerými podmienkami upravenými v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže išlo o nedostatky takeého charakteru, že nemožno učiť iný záver než ten, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a navrhovateľ sa nemohol na jej základe stať platným nadobúdateľom uplatnenej pohľadávky. Z uvedeného dôvodu nemohol byť ani nositeľom subjektívnych práv, ktorých priznania sa domáhal, čoho proseným následkom bolo zamietnutie žalobného návrhu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v zmysle § 224 ods. 3 O.s.p. súdom prvého stupňa, z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. v prvostupňovom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.